

Imolya Imre (1968–1969)

Hogy került a Kollégiumba?

1967-ben a vásárhelyi Bethlen Gimnáziumban érettségiztem, majd az előfelvételi rendszernek megfelelően egy évre elvittek katonának. A Kollégiummal kapcsolatban az egyetemi felvételen figyeltek fel rám. Számomra azonban az édesapámtól származó indíttatás volt a döntő. Édesapám a háború alatt végezte az egyetemet, és ezalatt öt évig tagja volt a budapesti Eötvös Collegiumnak. Mint Horthy-ösztöndíjasnak, nyílegyenes út vezetett számára a Collegiumba. Ő maga később a vásárhelyi gimnázium könyvtárosa volt negyven éven át, ott töltöttem a fiatalágom nagy részét. Németh László a háború után ott tanított a lánygimnáziumban, és 1957-ben a Kossuth-díját egy az egyben a Bethlen Gábor Gimnáziumnak ajánlódokozta. Apámra maradt az elköltése, ami nem volt egyszerű feladat, akkoriban ugyanis még nagyon olcsóak volt a könyvek. Végtelen cipekedésekre emlékszem, de rengeteget profitáltam belőle. Megkockáztatom, hogy a mai műveltségemet ott és akkor alapoztam meg. Volt a könyvtárnak egy „Olympos”-a. Úgy kellett felmenni a létrán és egy kis kuckóban hihetetlen könyvritkaságokat lehetett olvasni. Rengeteg időt töltöttem ott. Apám sokat és nagy tisztelettel beszélt a tanáiról, összeírta és számon tartotta a vásárhelyi Eötvös-collegistákat, részt vett az Eötvös Collegium öregdiákjainak szervezetében is. Később, amikor 1959 és 1963 között a könyvtár szakot végezte, akkor is mindig a Collegiumban lakott. Tanította az egyetemen Gombocz Zoltán, Horváth János, Eckhardt Sándor, Szekfű Gyula, Moravcsik Gyula, a Collegiumban pedig Keresztúry Dezső, Kosáry Domokos, Hadrovics László és Gáldi László, valamennyien a magyar kultúrtörténet óriásai. Ez tehát otthon is állandóan felszínen tartotta ezt a témát, mindig mondta nekem, hogy ha majd egyetemre mész, akkor Eötvös Collegium. . . 1967-ben azonban nem indult könyvtár szak Pesten, ezért jogásznak felvételiztem Szegedre. A beiratkozást követően szóltak, hogy költözzek be az Eötvösbe. Néhány nap múlva itt találtam magam, örültek, hogy végre feltűnt megint egy jogász. Akkortájt Ecsedy Pista lehetett a diáktitkár. Bár csak egy évet töltöttem bent a Kollégiumban, mert hamar megnősültem – ma két felnőtt gyermekünk és hat unokánk van –, de nagyon megtiszteltetve éreztem magam. Voltak bejáró és visszajáró tagok is, a társalgóban állandóan volt valaki. Később én is visszajártam, óriási nosztalgiával.

Milyen volt a kollégiumi elhelyezés?

Három nyolcágas szoba volt, könyvtárral, tanulóval, konyhával, vizesblokkal. Mindenünk megvolt, de messze nem volt egy Hilton, persze nem ez volt a lényeges, a társaság volt a középpontban.

Milyen volt a kollégiumi tagok tanulmányi és tudományos tevékenysége?

Jól tanultak és diákköröztek a tagok. A Kollégium egy helyre gyűjtötte a jófejűeket, és számukra külön könyvtárat, nyugodt tanulási lehetőségeket biztosított.

Húzták a tagok egymást felfelé, elkallódásról szó sem lehetett. Azután jártak be egyetemi oktatók, nyelvoktatás folyt. Ez az egész aztán kinek-kinek a pályafutásában is megmutatkozott.

Hogy működött a közösség, a különféle szakosok együttélése?

Rögtön befogadtak, nem voltam zöldfülűnek elkönnyelve. Összetartó csapat volt az egész Kollégium. Vegyesen laktunk a szobában, nem szakok szerint. A libalegelőre rendszeresen lejártunk focizni, ez meghatározó dolognak bizonyult, összehozta a társaságot. Emlékszem egy január elsejei nagy meccsre a hóban, szoba sem jöhetett, hogy valaki kimaradjon. El-eljártunk a Sárkányba az állomáshoz, ahol kaptunk hitelt is.

Milyen volt az igazgató munkamódszere?

Huhn Péter bácsi messzemenően engedte a kollégiumi tagok autonómiáját. Bejárt, nagy sakkozásokra emlékszem, talán mintha én is játszottam volna vele. Akivel még a külvilág felé tartottuk a jó kapcsolatot, az Szöllősi bácsi volt, a portás. Diákként igyekeztünk az esti időtöltéseinket jól kihasználni. Kapupénzt kért, ha zárás után jöttünk, mindeközben mondta a magáét, de szót lehetett vele érteni.

Hogy alakult egyéni életpályája?

1973-ban végeztem – ekkor már megvolt a kislányunk, egy évvel később a fiunk is –, mivel harmadévesként kötöttem egy katonai ösztöndíjat, ezért Kaposvárra kerültem dolgozni katonai ügyészként. A rendvédelmi szervek (hadsereg, rendőrség, határőrség) és a sorállományuk által vagy sérelmére elkövetett bűncselekmények ügyeit intéztem. Nyomoztam, vádat emeltem és képviseltem azt a bíróságon. Kiváló iskola volt, mert végigkövethettük az ügyet. 1984-ben édesapám meghalt, és családi okokból 1986-ban sikerült viszaköltöznünk Szegedre. Akkortájt került kezembe apám naplója, amelyben az 1944–1945-ös budapesti ostrom Eötvös Collegiumbeli történetét írta meg. Hihetetlen dolgok voltak benne, hogy hogyan vészelték át ezeket az időket: a közelükben folyó harcok, a könyvtár pusztulása, élelmiszerbeszerzés, több ember halála. Óriási tisztelettel írt a Collegium igazgatójáról, Szabó Miklósról és aligazgatójáról, Tomasz Jenőről, akinek fiával vagy 10-15 évvel ezelőtt – kicsi a világ, de minden út az Eötvösbe vezet – leveleztem is, azt hiszem, egy collegiumi évforduló kapcsán. Az írás megjelent egy vásárhelyi folyóiratban is, kapva kaptak a lehetőségen és később eljuttattam a pesti Eötvös Collegiumnak is. 2002-ben újra viszaköltöztem Vásárhelyre és Szegeden dolgoztam a Szegedi Nyomozó Ügyészségen, amelynek 1990 és 2010 között voltam vezetője. Jelenleg már nyugdíjas vagyok.

Mit adott Önnek a Kollégium?

Szívósságot, rendszerességet, alaposágot, igényességet, hogy utánajárjak a dolgoknak, azt, hogy az ember legyen a középpontban – mindezt a későbbi pályámon

magaménak éreztem, és valahonnan innen is eredeztetem. Nagy hasznát vettem a kollégiumi közegnek.

*Az interjút Varga-Orvos Zoltán készítette 2010-ben Szegeden
Szerkesztette: Nagyillés János*